

Forunderleg nåde

Forunderleg, eit vrak som meg
kan nådens kalling nå!
Eg var fortapt, men fann ein veg.
Eg som var blind, kan sjå.

Av nåde vanta livet trøyst
før fred av nåde kom.
Så kostesam var nådens røyst
den dag eg vende om!

Så mang ei snare, mangt eit fall,
av nåde slapp eg frå.
Hit vart eg ført av nådens kall.
Slik skal òg heim eg gå.

Ti tusen dagar syng vi der,
i æve kling vår song!
Men nådens song er like kjær
og ny som første gong.

*Tekst: John Newton 1779
Til norsk: Edvard Hoem 1990
Tradisjonell amerikansk melodi.*